

Șoaptele copilăriei

Director: Prof. Staicu Ionelia
Director adj: Prof. Găgiu Mariana
Tehnoredactor: Prof. Drossu Florina

Contribuții: Prof. Înv. Primar Oprea Mihaela
Prof. Apostol Adriana Felicia
Prof. Glusescu Roxana
Prof. Marghidanu Irina

Iunie 2016

NUMARUL 2

Copilăria și vara

Gânduri despre copilărie

"Nu am putea iubi niciodată pământul atât de tare dacă nu am fi avut o copilărie petrecută pe el."

George Eliot,
Moara de pe Floss

"Copilăria este cel mai frumos din toate anotimpurile vieții."

Anonim

Autor: Ficleanu Maria, Clasa a II a A

O zi de vară caniculară Burlacu Ana Maria, clasa a VII-a C

Deși e dimineață, soarele arde sus pe cer, așa cum nu a mai făcut-o de multa vreme. Se anunță o zi foarte încinsă .

După cum a început aceasta zi, ar putea fi cea mai caldă și nemiloasă zi din anotimpul vara. Cerul mai puțin albastru pare a fi decolorat de razele soarelui .

Niciun nor, oricât de mic, nu se încumetă sa dea ochii cu razele soarelui .

La fel se speriat este și vântul . Nu are are curajul necesar să-și arate chipul răcoros. Încearcă din când în când sa adie ușor, dar nu are puterea să ajungă și la noi, acolo jos.

La sol, situația este mai rea. Iarba verde, acum este galbenă . Acolo unde copacii nu fac umbră, pământul este pârlolit ca după un incendiu devastator.

Dar cel mai mult suferă copcii. Primind mai puțină apă decât de obicei. Seceta foarte mare a uscat până și fântânile, care, pe vremuri erau pline de apă rece și limpede . Frunzișul nu mai este la fel de des și verde ca astă-primăvară. Cele mai puțin supărate sunt șopârlele, deoarece soarele a făcut pietrele fierbinți și uscate, din unele umede și reci. Ele stau la soare, strălucindu-le dungile multicolore . Lacul limpede și rece a devenit fierbinte. Acesta este doar începutul celei mai călduroase perioade a anului, luna Iulie . Dintr-un prieten al naturii, vara cu soarele care aduce veselie tuturor , se transformă într-un dușman fierbinte.

Vara

Screciu Stefan Alexandru,
Clasa a IV-a D

Într-o dimineață de vară , stelele argintii s-au dus la culcare și pe cerul cristalin ca un diamant a apărut o minge de foc jucăușă . Era soarele care îmbrățișa pământul creat de Dumnezeu. Eu eram în curte la bunici și mă distram cu prietenii și fratele meu . Deodată a bătut la poartă cineva . Era Moș Cratiță cu prietenii lui Lună Plină și Mătăsuța .

Autor: Valentina Stanciu, Clasa a III a A

Ne-au întrebat dacă vrem să mergem într-o aventură miraculoasă și să află despre secretele verii și ale pădurii.

Am acceptat și am ajuns în pădurea înverzită. Acolo , eu am dat buzna să mă joc cu o veveriță care aduna ghinde. Am urmărit-o până la casa ei, unde erau doi puiți . I-am mângâiat și am plecat mai departe. Ne-am oprit într-o poieniță și fratele meu a adormit . Ne-am întins să ne odihnim și mama Natură ne-a învelit cu o pătură înmiresmata cu parfum de mentă.

Am adormit. Când ne-am trezit o doamnă superbă se uita la noi . Era Zâna Vară care ne-a invitat la concertul ei . Soarele și ploaia au aprins pe cer curcubeul. Păsărelele au început să cânte acompaniate de veveriță, care cântau la trompete din lemn. Eram uimiți .

S-a lăsat seara și pe cer și-a făcut apariția un policandru mare.

Era luna cu stelele argintii . Seara , parcă a furat vara . Ne-am dus spre casele noastre , ne-am culcat fericiți și mama Natură a șoptit pentru toți copiii din lume : " Noapte bună "!!!

Ce natură minunată a creat Dumnezeu!

Copilăria mea

Screciu Ștefan Alexandru, clasa a IV-a D

Copilăria este cea mai magică perioadă din viața unui om.

Să vă spun totul despre mine. M-am născut pe 4 iunie 2005.

Era noaptea la ora 00:10. Pentru prima oară mi-am văzut familia când mama m-a adus de la maternitate. Locuiam la casă. Încă nu cunoșteam acel loc. M-am trezit în jurul meu cu lume multa: mama,tata,bunicii,verișorii mei,unchiul și mătușa mea care se uitau la mine ca la o minune creată de Dumnezeu.

Tata m-a iubit și m-a luat în brațe. Mama m-a acoperit cu pupici de inimioare. Am crescut înconjurat de iubirea celor din jur. Așa am făcut primii pași micuți , am început să vorbesc și să înțeleg mica mea lume ce m-a înconjurat.

Autor: Ifrim Giulia, clasa a III-a A

Când am crescut, casa noastră a fost dărâmată și ne-am mutat la bloc. Aici lumea mea s-a schimbat. Am văzut alte locuri, alți oameni, dar și aici am fost iubit. Am ajuns la grădinița la 4 ani. Nu cunoșteam pe nimeni. Doamna educatoare era foarte blândă. Copiii erau năzdrăvani. Eu eram foarte timid, dar doamna educatoare m-a liniștit și m-a încurajat să îi cunosc și pe ceilalți copii. Așa i-am cunoscut pe Iulian și pe prietenii mei de joacă Iustina și Mario cu care sunt coleg și azi.

La 7 ani am început școala. Îmi părea rău că mă despart de colegii mei de grădiniță și de joacă. Surpriza mare a fost când ne-am reîntâlnit cu toți la școală, în aceeași clasă, ba mai mult am cunoscut alți copii.

Așa v-am cunoscut pe voi, dragi colegi, cu care sper că vom fi în continuare prieteni și în clasa a V-a. Aceasta este copilăria mea!!!

Copilăria

Prof. Florina Drossu

Primele amintiri din copilărie sunt razele de soare din curte și furnicile pe care le alergam pe asfalt. Apoi pădăile pe care le suflam cu putere. Și alfabetarul cu ajutorul căruia formam cuvinte când mama făcea treabă în casa. Au urmat anii de grădiniță, de școală, de liceu. În liceu, domnul profesor de matematică, aflat în ultimul an de învățământ înainte de pensionare, spunea că el se simte un copil. Iar noua, liceenilor, ni s-a părut o afirmație așa de ciudată! Și când se apropia vârsta de 18 ani, atunci când deveneam adult cu acte în regulă, mă întrebam cum voi gândi în acea zi. În prima mea zi de adult. A venit și majoratul și mi-am inspectat conștiința, gândurile, sentimentele. Și am văzut că, față de ziua precedentă, nimic nu se schimbase. Și anii au trecut. Și am văzut că domnul profesor de matematica din liceu a avut dreptate.

Autor: Prof. Drossu Florina

Timpul trece peste trup, ne adaugă experiența cu fiecare zi dăruită de la Dumnezeu, dar sufletul rămâne mereu tânăr, mereu copil. Eu cred ca noi, toți oamenii, suntem copii și tineri cu vârste biologice diferite. Mântuitorul Iisus Hristos a spus că, dacă dorim să intrăm în Împărăția lui Dumnezeu, să fim precum pruncii. Adică să avem suflet curat, entuziasm, pofta de viață și bucurie în suflet. Mereu le-am repetat cuvintele Părintelui Arsenie Papacioc, cum că starea firească a creștinului este veselie. Da, copiii au înnașcuta veselie. Iar noi, adulții, trebuie să luptăm pentru a reveni la starea noastră naturală. „Bucurați-vă pururea!” (I Tesaloniceni, 5,16)

Vacanța și copilăria

Barzu Daniel Alexandru, clasa a III-a B

Autor: Loboda Cristina, clasa a III-a A

De când îmi aduc aminte, vacanța a însemnat pentru mine o adevărată binecuvântare, deoarece, înainte de toate, însemna că voi fi tot timpul cu părinții mei. Întotdeauna, vacanța mea a coincis cu concediul de odihnă al părinților mei. Copilăria mea înseamnă iubire totală și necondiționată, și, mai ales, ocrotire permanentă din partea celor din familia mea, dorința lor de a-mi oferi tot ce este mai bun pe lume.

Copilăria mea înseamnă lipsa de griji sau necazuri, mama mea fiind asemenea unei zâne bune care îmi face viața frumoasă și tot ce pare greu devine ușor, pentru că mă ajută în orice situație și nu mă simt singur niciodată.

Îmi amintesc o întâmplare pe care am trăit-o în vacanța de vară de Era luna august. Pentru că Bucureștiul devenise „un cuptor” în care aerul frigea, iar pereții emanau căldură, familia mea a hotărât să plecăm la munte. Zis și făcut. Am găsit o vilă în Predeal, la poalele muntelui, care era acoperit cu o pădure deasă de brazi, ce ne aducea în camere umbră, răcoare și miros proaspăt de rășină. În fiecare dimineață, plecam la plimbare pe potecile muntelui, ne bucuram de pace, liniște desăvârșită, departe de aglomerația și canicula ce făceau ca străzile să fie o mare de asfalt topit. Departe de lumea dezlănțuită a orașului, eram într-un paradis terestru, pe care l-aș fi vrut veșnic. Într-una din zile, am aflat de la proprietarul pensiunii că au coborât urșii în oraș și caută mâncare. Am primit cu teamă, dar și cu neîncredere vestea, deoarece nu ne puteam imagina cum ar merge pe strada pe care circulau mașini, niște urși alături de oameni și autoturisme. Și totuși... într-o noapte, în timp ce noi ne aflam pe terasă și admiram bolta senină presărată cu stele, am auzit ușa deschizându-se. Am privit mirați spre ușă, apoi mirarea s-a transformat brusc în groază, văzând că în prag stătea o ursoaică mare, iar lângă ea era puiul ei. Instinctiv, ne-am uitat spre fereastră, dar mormăitul amenințător ne-a ținut locul. Văzând că stăm nemișcați ca niște statui, ursoaica a devenit pașnică, a mers către bucătărie, a mirosit atentă, a împins cu botul ușa frigiderului, iar cu labele a tras de ușă. Spre marea bucurie a puiului, frigiderul era plin. Ursoaica a așezat alimentele în fața puiului ei, s-a așezat lângă el și a așteptat ca acesta să mănânce pe săturate. Am văzut că era foarte flămând. Parcă nu mâncase nimic de când se născuse. După aceea, ne-a mirosit pe fiecare și a plecat ținându-și puiul aproape de ea. Târziu, când ne-am revenit din spaimă, ne-am întrebat dacă nu cumva era un vis urât, care părea real.

L-am anunțat imediat pe proprietar, care a alertat Primăria din Predeal. Garda civilă, care a venit în scurt timp, n-a mai găsit nici ursoaica, nici pe puiul ei. Câteva zile mai târziu, în timp ce ne plimbam prin pădure cu niște fetițe din Predeal, am zărit-o pe ursoaică și pe puiul ei. Noi am vrut să o luăm la fugă, dar fetițele ne-au spus să nu ne fie teamă, pentru că ursoaica este aproape domestică și, dacă nu te apropii de puiul ei, ea nu-ți face nimic. Și așa a fost. Ne-a lăsat în pace. S-a terminat vacanța. Am plecat la București, dar, de foarte multe ori, m-am gândit la ursoaica ce se uita cu o privire maternă la puiul flămând, care mânca și parcă nu se mai sătura... Am vorbit la telefon cu fetițele din Predeal, cu care am rămas prieteni, și mi-au spus că ursoaica mai coboară și acum în oraș, caută mâncare, iar puiul ei s-a făcut un urs imens, dar pașnic. Abia aștept să vină vacanța mare, să mă duc din nou la munte...

În vacanță

Matei Raluca Ioana, clasa a II-a B

Autor: Marghidanu Iulia, clasa a II-a B

"Ana și Maria au așteptat cu nerăbdare vacanța de vară. Le era dor de plajă, de apa mării, de soarele arzător și mai ales de înghețată. Iată că a sosit și vacanța de vară. Cele două prietene sunt pe nisipul arzător al plajei. Ele fac castele de nisip. Își imaginează că sunt constructori de castele pentru prințese. În camera cu vedere spre mare stă prințesa dulciurilor, iar în cea cu vedere spre marea de umbrele de plajă stă prințesa prieteniei. Încântate că au terminat castelul, cele două prietene s-au dus să înoate. După ce au înotat au mers să mănânce înghețată:

- Eu prefer înghețata de ciocolată, spune Ana. Ție care-ți place?

- Eu o prefer pe cea de vanilie.

Fetele sunt bucuroase că și-au petrecut ziua atât de frumos. Își doresc ca toată vacanța să fie la fel de distractivă.

La începerea noului an școlar vor povesti colegilor cum și-au petrecut ele vacanța."

Unde esti, copilărie?

Bucău Andrei-Daniel, clasa a IV-a B

Autor: Marghidanu Iulia, clasa a II-a B

Unde esti, copilărie?

Sunt aici, în floarea albă
Și parfumată, de April'!
În primii ani de-nvățătură
Și ai vieții de copil.

Unde esti, copilărie?

Ascult povești despre cuc
În hamacul de sub nuc
În ghiozdan, lângă penar
Și-n pagini de abecedar.